

Arrest

**nr. 341 295 van 17 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 31 juli 2025 tot weigering van verlenging van een tijdelijk verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 september 2025 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VAN HOEY en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart op 11 november 2007, samen met haar op dat ogenblik minderjarige dochter, het Belgische grondgebied te hebben betreden en dient op 13 november 2007 een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt negatief afgesloten bij arrest met nummer 22 139 van 28 januari 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarbij verzoekster niet wordt erkend als vluchteling en haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Op 17 februari 2009 wordt beslist tot afgifte aan verzoekster van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Verzoekster dient op 7 mei 2009, in eigen naam en namens haar dochter, een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 11 augustus 2010 ongegrond verklaard. Eveneens wordt beslist tot afgifte aan verzoekster van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoekster dient op 6 juni 2012, in eigen naam en namens haar dochter en samen met haar Iraanse partner, een nieuwe aanvraag in voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 25 juli 2013 onontvankelijk verklaard. Eveneens wordt beslist tot afgifte aan verzoekster (en haar dochter) van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoekster dient op 2 september 2013, in eigen naam en namens haar dochter en samen met haar Iraanse partner, een nieuwe aanvraag in voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 28 april 2014 onontvankelijk verklaard. Andermaal wordt ook beslist tot afgifte aan verzoekster (en haar dochter) van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. De Iraanse partner van verzoekster wordt op 28 februari 2014 erkend als vluchteling.

1.6. Op 13 januari 2015 dient verzoekster een aanvraag in voor een toelating tot verblijf op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, in het kader van gezinshereniging met haar wettelijk samen-wonende partner, die in België werd erkend als vluchteling. Haar dochter dient op 30 juli 2015 eveneens een aanvraag in voor een toelating tot verblijf op grond van dit wetsartikel. Op 13 januari 2016 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een elektronische A-kaart. Haar dochter verkrijgt op 8 juni 2016 een A-kaart. Hun verblijf wordt jaarlijks verlengd.

1.7. Op 7 december 2020 wordt beslist dat verzoekster en haar dochter niet in aanmerking komen voor een verblijf van onbeperkte duur, nu zij niet meer voldoen aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en dit omdat zij steun genieten van het OCMW. Een medewerker van de gemeente lichtte dit toe als volgt: *“Doordat de partner [S.B.] sinds maart in hechtenis zit, is [E.] uit noodzaak einde mei wegens gebrek aan inkomen, naar het OCMW moeten komen omdat de reserves uitgeput waren. Er was op dat moment al 2 maanden geen inkomen meer van haar partner.”* Met toepassing van artikel 13, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet wordt wel beslist om hun verblijf van beperkte duur met één jaar te verlengen, tot 7 december 2021, en dit in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt nog aangegeven dat zij, voor een verdere verlenging, volgende stukken moeten aanbrengen: het bewijs van een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt, het bewijs van goed gedrag en zeden, bewijzen van bestaansmiddelen en van het al dan niet ten laste vallen van het OCMW en bewijzen van het voldoen aan de integratievoorwaarden overeenkomstig artikel 1/2 Vreemdelingenwet.

1.8. Op 13 januari 2022 wordt beslist om het beperkt verblijf van verzoekster en haar dochter, die nog steeds OCMW-steun genieten, alsnog met één jaar te verlengen, tot 31 december 2022.

1.9. Op 10 mei 2022 trekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus van verzoeksters Iraanse partner in.

1.10. Op 10 januari 2023 vragen verzoekster en haar dochter een nieuwe verlenging van hun verblijf aan. Omdat zij nog steeds leefloon genieten en geen bewijzen van eigen bestaansmiddelen voorleggen, worden zij bij brieven van 24 en 27 februari 2023 herinnerd aan de eerdere instructies van 7 december 2020 en aan de aan de verdere verlenging van hun verblijf gestelde vereisten van het bezit van toereikende bestaansmiddelen en het niet ten laste vallen van de openbare overheden. Het bestuur wijst er in deze brieven op dat wordt overwogen om een einde te stellen aan hun verblijf en nodigt hen uit alsnog bewijzen van toereikende bestaansmiddelen en van het niet ten laste zijn van het OCMW voor te leggen. Verzoekster en haar dochter nemen op 4 april 2023 kennis van deze brieven.

1.11. Op 5 juli 2023 wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de Iraanse partner van verzoekster.

1.12. Op 31 juli 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie om het tijdelijke verblijf van verzoekster en haar dochter niet verder te verlengen. De in hoofde van verzoekster genomen beslissing is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 31/12/2022, waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Betrokkene diende een aanvraag in voor gezinshereniging op grond van buitengewone omstandigheden, in functie van haar echtgenoot mnr. [B. S.] [RR. ...], hierna de referentiepersoon), overeenkomstig artikel 10 en artikel 12bis, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Op basis hiervan verkreeg zij een verblijfsmachtiging. Op 30/06/2015 verkreeg zij een bijlage 15bis, op 31/12/2015 een A.I., eveneens op 31/12/2015 een bijlage 15 en op 13/01/2016 een A-kaart. Deze documenten werden afgeleverd in het kader van gezinshereniging op

basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Op 7/12/2020 stelde onze dienst echter vast dat niet langer aan de voorwaarden van artikel 10 werd voldaan. Bijgevolg werd het onbeperkt verblijf geweigerd en werd een nieuw verblijf toegekend op basis van artikel 13, §1, waarvan de vernieuwing onderworpen is aan het bezit van toereikende bestaansmiddelen, om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, en van een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt, en voor zover de vreemdeling geen gevaar vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.

Op 10/01/2023 vroeg betrokkene verlenging aan van haar machtiging tot verblijf van beperkte duur, waarbij zij een attest van CM dd. 19/11/2019 en dd. 24/11/2022 overmaakte, waaruit blijkt dat zijzelf, haar dochter en haar partner aangesloten zijn bij het ziekenfonds, een blanco uittreksel uit het strafregister van 13/01/2023, een attest van het OCMW van 23/09/2022 waaruit blijkt dat zij begeleid wordt in een AMA-traject via de dienst activering van het OCMW, vergezeld van een situatieschets van de maatschappelijke assistent, en een OCMW-attest van 9/01/2023 waaruit blijkt dat zij leefloon ontvangt.

Omdat betrokkene niet voldeed aan de gestelde voorwaarden, werd op 24/02/2023 een hoorrecht verstuurd, waarin de betrokkene werd geïnformeerd dat zij niet voldeed aan de aan haar opgelegde voorwaarden. Verder bevatte onze instructie volgende: Het staat u vrij om ons alle documenten over te maken die u noodzakelijk acht in het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 13§3 lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;"

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10,§1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.

Dit hoorrecht werd op 04/04/2023 aan de betrokkene betekend.

Als reactie op ons hoorrecht werden aanvullende stukken overgemaakt op 01/06/2023, 02/06/2023, 07/06/2023, 09/06/2023, 23/07/2023 en 25/07/2025. De volgende documenten werden overgemaakt:

-attest van inburgering en verklaring van het hoogst behaalde niveau dd. 07/06/2023

-twee attesten van het OCMW: één waaruit blijkt dat de betrokkene sinds 1/05/2023 geen leefloon ontvangt, en een attest van 24/07/2025 waarin wordt bevestigd dat zij en haar partner op die datum geen enkele vorm van steun genoot

-inschrijvingsattest op naam van de dochter van de betrokkene en arbeidsreglement voor uitzendkrachten van Randstad.

-interimcontracten van de periode 02/05/2023 tot en met 26/05/2023, op naam van de dochter van de betrokkene -loonfiches van Randstad interim van de periode 02/05/2023 tot en met 19/05/2023 op naam van de dochter van de betrokkene

-voor de periode van 04/04/2025 tot 31/05/2025 werden op naam van de dochter van de betrokkene zowel de betaling wegens arbeidsongeschiktheid (dd. 04/06/2025) uitgevoerd als een attest uitgereikt waarin een arbeidsongeschiktheid van meer dan 66% werd geregistreerd en de bijhorende uitkeringen bevestigd

-kinesitherapie voorschrift (dd. 21/05/2025) op naam van de dochter van de betrokkene

-brief afspraak bij de de Dienst Dieet (dd. 21/05/2025) op naam van de dochter van de betrokkene

-brief afspraak bij de de Dienst fysische geneeskunde en revalidatie (dd. 21/05/2025) op naam van de dochter van de betrokkene

-attest van gezinssamenstelling waarop de betrokkene, haar partner, haar dochter en haar kleinkind vermeld staan (toestand op 16/06/2025)

Tot op heden heeft onze dienst geen bijkomende documenten ontvangen. Na betekening van onze instructie van 24/02/2023 zijn, naast de reeds vermelde stukken, geen aanvullende documenten ingediend. Onze beoordeling is dan ook uitsluitend gebaseerd op de voorgelegde bewijsstukken en de raadpleegbare informatie in openbare databanken.

Uit de voorgelegde attesten blijkt dat de betrokkene tot en met 30/04/2023 OCMW-steun heeft ontvangen en sinds 01/05/2023 niet meer ten laste is van de openbare overheden. Dit geldt eveneens voor haar partner en haar dochter. Tevens is via het OCMW een AMA-traject gestart. Volgens de maatschappelijke assistent beschikt de betrokkene over goede talenkennis en spreekt zij daarnaast nog zes andere talen. Ze integreert zich naar behoren in de maatschappij. Haar huidige focus ligt op het vinden van een job. De assistent geeft aan dat de betrokkene een moeilijke periode heeft doorgemaakt en dat een onmiddellijke instroom in het reguliere werkveld niet haalbaar is. Daarom volgt zij een AMA-traject waarbij haar levensomstandigheden,

sterke punten en noden in kaart worden gebracht. De maatschappelijke assistent stelt dat de motivatie om te werken hoog is en dat betrokkene op termijn, met de juiste begeleiding, kan integreren in het reguliere arbeidscircuit. Deze verklaring wordt echter niet ondersteund door objectieve bewijsstukken. Anno juli 2025, ruim drie jaar later, heeft betrokkene nagelaten bewijsstukken voor te leggen waaruit blijkt dat zij over toereikende bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist in artikel 13, §1 van de Vreemdelingenwet. De ingediende documenten bestaan uit een inschrijvingsattest en een arbeidsreglement op naam van haar dochter, evenals interimcontracten van 02/05/2023 tot en met 26/05/2023 en loonfiches van 02/05/2023 tot en met 19/05/2023. De nettobedragen hiervan bedragen respectievelijk €282,07, €376,80 en €382,41, wat in totaal €1.041,28 bedraagt. Er dient opgemerkt te worden dat er slechts loonfiches voor één maand werden voorgelegd en dat betrokkene samenwoont met haar partner. Het leefloonbedrag voor een gezin ten laste (100%) bedraagt sinds 1 januari 2023 €1.640,83. Hierbij komt voor haar dochter het bedrag voor samenwonenden van €809,42, wat in totaal €2.450,25 vereist om te spreken van toereikende bestaansmiddelen. Daarnaast ontbreken inkomstgegevens van juni 2023 tot en met december 2023, evenals van het volledige jaar 2024. Voor 2025 zijn attesten van arbeidsongeschiktheid voorgelegd voor de periode 04/04/2025 tot en met 31/05/2025, evenals de betaling van een uitkering van in totaal €2.532 voor deze twee maanden. Dit betekent een maandbedrag van €1.266 voor april en mei 2025. Voor het jaar 2025 moet betrokkene aantonen te beschikken over toereikende bestaansmiddelen ten bedrage van €2.652,20, berekend op basis van het leefloonbedrag voor een gezin ten laste (€1.776,07 sinds 1 februari 2025), aangevuld met een bedrag van €876,13 voor haar dochter. Intussen is er een kleinkind ([M. M.] [RR. ...] bij het gezin gekomen, zoals blijkt uit de overgemaakte gezinssamenstelling. Er zijn ook voorschriften voor kinesitherapie, een afspraak bij de Dienst Dieet en een afspraak bij de Dienst Fysische Geneeskunde en Revalidatie op naam van de dochter van de betrokkene overgemaakt. Onze dienst betwist deze documenten niet, maar het ontslaat de betrokkene niet van de verplichting tot het aantonen van toereikende bestaansmiddelen. Concluderend zijn er geen toereikende bestaansmiddelen aangetoond zoals bedoeld in artikel 13, §1 van de Vreemdelingenwet, waardoor betrokkene weliswaar momenteel niet ten laste is, maar dit in de toekomst mogelijk wel zal zijn. Het feit dat zij tot en met april 2023 ten laste was van de openbare overheden en sinds 1 mei 2023 niet meer, sluit niet uit dat zij vanwege haar financiële situatie en gezinssamenstelling (samenwonend met vier personen) in de toekomst opnieuw ten laste kan vallen. Om deze reden kan onze dienst haar verblijfsmachtiging niet verder verlengen.

Overeenkomstig het tweede lid van art. 13, §3 dient ook rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Daartoe werd betrokkene eveneens uitgenodigd in ons hoorrecht.

Betrokkene heeft attest van inburgering en verklaring van het hoogst behaalde niveau, in het kader van haar integratie en inburgering. Deze beschouwen wij echter als standaardbewijzen van integratie die verwacht worden van elke vreemdeling die zich in België wil vestigen. Dergelijke cursussen vormen een minimale (en vaak wettelijk verplichte) inspanning van een vreemdeling die zich in België wil vestigen en zijn dus geen bewijs van een bijzondere band of integratie met België.

De attesten van het OCMW – zowel op naam van de betrokkene, haar partner als haar dochter – waaruit blijkt dat er leefloon werd toegekend tot en met april 2023 en dat sinds 1 mei 2023 geen leefloon meer wordt ontvangen, doen geen afbreuk aan deze vaststelling. Zij bevestigen enkel dat er gedurende een bepaalde periode wel degelijk leefloon werd ontvangen, en nadien niet meer. Ook het blanco uittreksel uit het strafregister van de betrokkene, de overgemaakte gezinssamenstelling, en de attesten van de mutualiteit op naam van de betrokkene, haar partner en haar dochter doen geen afbreuk aan onze beslissing. Deze documenten tonen enkel aan dat betrokkene een blanco strafregister beschikt, wie deel uitmaakt van het gezin en dat zij aangesloten waren bij een mutualiteit. Deze elementen vormen geen bewijs van bijzondere integratie en kunnen zij de betrokkene dan ook niet verder machtigen tot verblijf.

Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene blijkt uit het administratief dossier het volgende: Betrokkene woont samen met haar partner, mnr. [B. S.], die in het verleden erkend vluchteling was. Dit statuut werd echter beëindigd op 05/07/2023 en de beslissing werd hem betekend op 07/07/2023 in de gevangenis van Brugge. Noch deze samenwoning, noch het feit dat haar partner voordien het statuut van erkend vluchteling bezat, verleent de betrokkene automatisch een recht op verblijf. Zij woont eveneens op hetzelfde adres samen met haar dochter en kleindochter, van wie het verblijf op dezelfde datum werd beëindigd. Deze beslissing doet geen afbreuk aan de bestaande gezinsbanden; de familieband blijft behouden ondanks het verlies van het verblijfsmachtiging. De partner beschikt reeds niet meer over een geldige verblijfsmachtiging, en ook die van betrokkene wordt met deze beslissing beëindigd. De gezinsband tussen betrokkene, haar dochter en kleindochter wordt erkend. Er zijn echter geen overtuigende elementen aangereikt waaruit blijkt dat de beëindiging van haar verblijfsmachtiging zou leiden tot een zodanig kwetsbare situatie die een uitzondering zou rechtvaardigen, noch dat dit aanleiding geeft tot verdere machtiging tot verblijf. Het gezin heeft de mogelijkheid om, indien gewenst, elders samen een nieuw leven op te bouwen.

Betrokkene, haar dochter en kleindochter hebben de Macedonische nationaliteit; haar partner is van Iraanse nationaliteit. Hervestiging in het buitenland behoort tot de mogelijkheden. Daarnaast heeft betrokkene geen informatie overgelegd waaruit blijkt dat de aard of hechtheid van de gezinsbanden haar zou belemmeren om terug te keren naar het land van herkomst. Een eventuele terugkeer houdt dan ook geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel in. Van een scheiding van de gezinsband is geen sprake, aangezien alle betrokken verblijfsmachtigingen reeds beëindigd zijn of nu worden beëindigd. Het zich in regel stellen met de immigratiewetgeving vormt bijgevolg geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, dat betrekking heeft op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Ten slotte heeft betrokkene geen documenten of gegevens voorgelegd die wijzen op het bestaan van andere relevante familiebanden in België.

Wat betreft de duur van haar verblijf in het Rijk: Betrokkene verblijft sinds november 2007 in België. Zij werd voor het eerst opgemerkt als asielzoeker in datzelfde jaar en kreeg op 20/12/2007 een attest van immatriculatie (A.I.), dat werd verlengd tot 20/03/2009. Nadat haar asielaanvraag op 17/02/2009 geweigerd werd, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, koos zij ervoor België niet te verlaten. Zij verkreeg geen vluchtelingenstatuut, waardoor deze periode niet voorkomt als een beletsel voor het beëindigen van haar verblijf. Vanaf 18/02/2009 tot en met 03/07/2015 verbleef zij illegaal in het Rijk en diende zij meerdere 9bis-aanvragen in, die telkens onontvankelijk of ongegrond werden verklaard. Deze langdurige verblijfsperiode is dus voornamelijk het gevolg van eigen keuzes, met name het herhaaldelijk indienen van aanvragen en het negeren van bevelen tot vertrek. Hoewel dit resulteerde in een feitelijk verblijf van ongeveer 8 jaar, kan deze volgehouden aanwezigheid niet worden aangemerkt als een beletsel om af te zien van de beëindiging van haar verblijfsmachtiging. In 2015 diende betrokkene een aanvraag voor gezinshereniging in op basis van haar partner, waarna zij een A-kaart ontving. Op basis van de beschikbare gegevens verbleef betrokkene ongeveer 35 jaar in haar thuisland en circa 18 jaar in België, waarvan ongeveer 8 jaar zonder wettig verblijf. Haar illegale verblijf is haar eigen verantwoordelijkheid en kan geen recht op verblijf creëren. Hoewel aangenomen kan worden dat betrokkene gedurende tien jaar ononderbroken in België verbleef en in die periode enige banden met het land heeft opgebouwd, blijkt uit het administratief dossier niet dat deze van zodanige aard zijn dat zij de beëindiging van haar verblijfsmachtiging kunnen verhinderen. Zij voldoet niet aan de vereisten van toereikende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 13, §1 van de Vreemdelingenwet. In de eerste drie jaar van haar verblijf onder artikel 10 voldeed zij aan de inkomensvoorwaarden, waarna haar verblijfsmachtiging met veel welwillendheid werd verlengd. Omdat betrokkene niet voldeed aan de vereiste van toereikende bestaansmiddelen en ten laste was van de openbare overheden werd het onbeperkt verblijf geweigerd en werd een nieuw verblijf toegekend op basis van artikel 13, §1, waarvan de vernieuwing onderworpen is aan het bezit van toereikende bestaansmiddelen. Het administratief dossier bevat bovendien geen aanwijzingen dat betrokkene, wegens een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met haar land van herkomst, belemmerd zou worden in haar terugkeer. In antwoord op het hoorrecht van 24/02/2023 heeft betrokkene geen documenten overgemaakt die het tegendeel aantonen. Evenmin heeft zij concrete bewijzen of informatie verstrekt waaruit blijkt dat het voor haar onmogelijk zou zijn om naar haar land van herkomst terug te keren noch dat zij daar voor zelfs een korte periode (om zich opnieuw te schikken naar onze in de wet gestipuleerde voorwaarden) tijdelijk kan verblijven. Wat betreft haar medische situatie, zijn geen medische attesten of andere elementen overgemaakt. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had zij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen, wat zij naliel te doen. Uit niets blijkt dat betrokkene niet kan reizen.

Indien betrokkene verblijf wenst op basis van een andere reden, dient zij de in de wet voorziene procedure te volgen. Let wel: deze beslissing houdt geen bevel in om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg concludeert onze dienst dat de gezinscel niet moet worden verbroken. Onze dienst concludeert louter dat het verblijf van betrokkene niet verder kan worden verlengd.”

De in hoofde van verzoeksters dochter genomen beslissing maakt het voorwerp uit van een afzonderlijk beroep bij de Raad, gekend onder het rolnummer 347 290.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel aan wat volgt:

“Middel 1. Onvoldoende rekening gehouden met de voorgelegde bewijsstukken van bestaansmiddelen – geen juiste beoordeling van de voorgelegde stukken

Verzoekster is op dit ogenblik en dit al sedert 1 mei 2023 niet langer ten laste is van de openbare overheden.

Er werden attesten voorgelegd die dit bevestigen, evenals bewijs van een AMA-traject en verklaringen van de maatschappelijke assistent over haar motivatie en integratie.

Volgens haar maatschappelijk assistent beschikt zij over een goede taalkennis en integreert zij zich naar behoren in de maatschappij.

In de bestreden beslissing worden deze elementen in rekening genomen, maar men acht ze onvoldoende. Daarbij negeert men echter de vooruitgang en inspanningen die verzoekster heeft geleverd

Verzoekster meent aldus wel degelijk te hebben aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Dat blijkt trouwens, uit de feiten.

Er wordt voorbij gegaan aan het feit dat zij een partner heeft, die een eigen inkomen heeft en mee instaat voor het gezinsinkomen. Haar partner werkt en stuurt zeer geregeld gelden door, zoals trouwens blijkt uit de stukken 2,3 en 4 die bij dit bundel worden gevoegd. In de berekeningen zoals uitgevoerd in de bestreden beslissing, is met zijn inkomen geen rekening gehouden.

De bewijzen die worden gevoegd, bewijzen dit, samen met het feit dat verzoekster er samen met haar dochter en man en kleinkind in slaagt om alles te betalen, zonder maatschappelijke bijstand of steun van overheden nodig te hebben.

De Dienst erkent zulks trouwens, met zoveel woorden, dat verzoekster momenteel niet ten laste is, maar de dienst stelt dat "in de toekomst mogelijk wel zal zijn"

Dit is uiteraard "geen" redenering. Wanneer men dergelijke redenering aanhoudt, dan kan men met geen enkel bewijs rekening houden.

Immers, inkomstenbewijzen en attesten, zijn altijd een weergave van een bepaalde toestand op een bepaald moment en zijn nooit een blijvende garantie, ook niet voor de toekomst.

Verzoekster staat thans op eigen benen en heeft geen nood aan maatschappelijke ondersteuning, maar zulks wordt niet / onvoldoende erkend."

2.2. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Verzoekster laat na te verduidelijken welke rechtsregel volgens haar is overtreden. Haar middel wordt onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Hierbij is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekster geeft aan het motief te betwisten dat zij niet beschikt over toereikende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel.

Zoals blijkt uit de feiten uiteenzetting werd op 7 december 2020 vastgesteld dat verzoekster niet in aanmerking kwam voor een verblijf van onbeperkte duur, nu zij niet meer voldeed aan de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en dit omdat zij steun genoot van het OCMW. Met toepassing van artikel 13, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd beslist om haar verblijf met één jaar te verlengen, tot 7 december 2021, en dit in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 13, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De toelating tot verblijf krachtens artikel 10 geldt erkend voor een beperkte duur gedurende een periode van vijf jaar volgend op de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3, 3bis of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. Na afloop van deze periode wordt de toelating tot verblijf voor onbeperkte duur voorzover de vreemdeling nog steeds voldoet aan voorwaarden van artikel 10. In het tegenovergestelde geval weigert de minister of diens gemachtigde het verblijf van onbeperkte duur en kent een nieuw verblijf van beperkte duur toe, waarvan de vernieuwing onderworpen is aan het bezit van toereikende bestaansmiddelen, om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, en van een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt, en voor zover de vreemdeling geen gevaar vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid."

Verzoekster werd er in de beslissing van 7 december 2020 op gewezen dat zij, voor een verdere verlenging van haar verblijf, onder meer bewijzen van de bestaansmiddelen van haar gezin en van het al dan niet ten laste vallen van het OCMW diende voor te leggen. Er werd op gewezen dat, indien het gezin een OCMW- of werkloosheidsuitkering genoot, bewijzen moesten worden voorgelegd dat verzoekster actief op zoek was naar werk.

Op 13 januari 2022 werd beslist om het beperkt verblijf van verzoekster, die nog steeds OCMW-steun genoot, alsnog met één jaar te verlengen, tot 31 december 2022, waarbij voor de verdere verlenging dezelfde bewijsstukken werden gevraagd.

In januari 2023 vroeg verzoekster een nieuwe verlenging van haar A-kaart. Zij genoot op dat ogenblik nog steeds OCMW-steun, waarna zij er bij brief van 24 februari 2023 aan werd herinnerd dat de vernieuwing van haar verblijfsmachtiging, onder andere, is onderworpen aan de voorwaarden dat zij beschikt over toereikende bestaansmiddelen en dat zij niet ten laste is van de openbare overheden. Verzoekster werd er in deze brief op gewezen dat zij, waar zij nog steeds een leefloon genoot, niet voldeed aan de voorwaarden voor een

verlenging van haar verblijf en dat bijgevolg werd overwogen om haar verblijf niet verder te verlengen. Zij werd verzocht alsnog de nodige bewijsstukken voor te leggen. Deze brief werd verzoekster op 4 april 2023 ter kennis gebracht.

Sinds 1 mei 2023 blijkt verzoekster niet langer steun van het OCMW te genieten. In de bestreden beslissing houdt verweerder rekening met dit gegeven, maar stelt hij vast dat zij hiermee nog niet het bewijs heeft geleverd dat zij ook beschikt over toereikende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij naar in de toekomst opnieuw ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel.

Verzoekster kan niet volstaan met een verwijzing naar het gegeven dat zij sinds 1 mei 2023 niet langer steun van het OCMW geniet, om deze beoordeling onderuit te halen. Zoals wordt aangegeven in de bestreden beslissing, en niet wordt betwist door verzoekster, volgt uit artikel 13, § 1 van de Vreemdelingenwet dat haar (verder) verblijf is onderworpen aan de voorwaarde van het beschikken over toereikende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel en het enkele gegeven dat zij sinds 1 mei 2023 niet langer steun geniet van het OCMW toont niet aan dat zij werkelijk beschikt over dergelijke toereikende bestaansmiddelen.

Verzoekster wijst nog op een door haar gevolgd AMA-traject en verklaringen van een maatschappelijk assistent van het OCMW over haar motivatie en integratie. Volgens haar negeert verweerder de vooruitgang en inspanningen die zij heeft geleverd. Blijkens de voorliggende gegevens dateert dit AMA-traject echter reeds van het jaar 2022. Ook de verklaringen van een maatschappelijk assistent gaan terug tot dit jaar of januari 2023 (e-mail stad Sint-Niklaas 10 januari 2023 en de hierbij gevoegde stukken, elektronisch administratief dossier, stuk 213). Zoals verweerder aangeeft in de bestreden beslissing verstreken sindsdien echter ongeveer drie jaren tot het nemen van de bestreden beslissing en blijkt verzoekster ondanks deze toch wel lange periode helemaal niets meer te hebben kunnen voorleggen van een verdere tewerkstelling of doorgroei naar de reguliere arbeidsmarkt. Er blijkt niet dat het gevolgde AMA-traject of haar begeleiding door het OCMW verzoekster heeft geholpen om eigen en toereikende bestaansmiddelen te genereren om te voorkomen dat zij opnieuw ten laste komt van de sociale bijstand. Noch de begeleiding noch de verklaarde motivatie en integratie blijken aldus enige werkelijke vooruitgang te hebben gebracht, minstens duidt verzoekster niet concreet met welke vooruitgang op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing – of welke op dat ogenblik nog geleverde inspanningen – onterecht geen rekening is gehouden. Zij kan helemaal niet aantonen dat haar voorgehouden inspanningen en integratie, of haar begeleiding door het OCMW in het verleden, enige tastbare verbetering hebben gebracht op het vlak van haar werk- of inkomstensituatie. Er blijkt aldus niet dat verzoekster nog dienstig naar dit AMA-traject of de verklaringen van haar maatschappelijk assistent kan verwijzen – die wel degelijk ook concreet in rekening zijn gebracht in de bestreden beslissing – om aan te tonen dat de bestreden beslissing niet zou steunen op een correcte feitenvinding of hieraan een kennelijk onredelijke beoordeling ten grondslag ligt.

Verweerder hield verder rekening met de voorgelegde stukken inzake inkomsten uit werk in mei 2023 van verzoeksters dochter, maar stelde vast dat het netto-inkomen van deze dochter in deze ene maand in totaal slechts €1.041,28 bedroeg, waarmee haar dochter in geen geval beschikte over inkomsten waarmee ook in verzoeksters levensonderhoud kon worden voorzien. Nog stelde verweerder vast dat geen inkomstengegevens voorlagen voor de periode van juni 2023 tot en met december 2023, evenals van het volledige jaar 2024, alsook dat voor 2025 enkel blijkt dat verzoeksters dochter gedurende de maanden april en mei arbeidsongeschiktheidsuitkeringen genoot voor een maandbedrag van €1.266. Hiermee lagen de inkomsten van haar dochter, die intussen ook een kind ten laste heeft, ruim lager dan het leefloon voor een persoon met gezinslast, laat staan dat haar dochter dus zou beschikken over toereikende bestaansmiddelen om te voorkomen dat verzoekster ten laste komt van de sociale bijstand. Verzoekster weerlegt dit alles niet en toont niet aan dat verweerder op grond van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat *“er geen toereikende bestaans-middelen [zijn] aangetoond zoals bedoeld in artikel 13, §1 van de Vreemdelingenwet, waardoor betrokkene weliswaar momenteel niet ten laste is, maar dit in de toekomst mogelijk wel zal zijn. Het feit dat zij tot en met april 2023 ten laste was van de openbare overheden en sinds 1 mei 2023 niet meer, sluit niet uit dat zij vanwege haar financiële situatie en gezinssamenstelling (samenwonend met vier personen) in de toekomst opnieuw ten laste kan vallen”*.

Verzoekster betoogt nog dat inkomstenbewijzen en attesten altijd een weergave zijn van een bepaalde toestand op een bepaald moment en nooit een blijvende garantie zijn voor de toekomst en dat verweerdere redenering erop zou neerkomen dat met geen enkel bewijs rekening kan worden gehouden. Dit betoog veronderstelt echter dat er wel inkomstenbewijzen voorliggen waaruit minstens voor het heden toereikende bestaansmiddelen zouden kunnen blijken. Het punt is echter net dat zelfs deze bewijzen in voorliggende situatie ontbreken. Met dit betoog wordt geen afbreuk gedaan aan de voorgaande beoordeling.

In zoverre verzoekster ten slotte aanvoert dat er aan voorbij zou zijn gegaan dat haar partner een eigen inkomen heeft en mee instaat voor het gezinsinkomen, moet verder worden vastgesteld dat zij hieromtrent helemaal geen stukken heeft overgemaakt aan het bestuur voor het nemen van de bestreden beslissing. Zij

kan aldus niet dienstig aanvoeren dat verweerder hiermee onterecht geen rekening heeft gehouden. Ten overvloede merkt de Raad bovendien op dat verzoekster hieromtrent in het kader van huidig beroep ook geen overtuigende stukken voorlegt. Zij legt enkel enkele tickets van afgehaalde geldsommen voor, zonder dat hieruit kan blijken wie deze geldsommen afhaalde of van wie dit geld is. Hieruit kan helemaal niet blijken dat verzoeksters partner werkt en eigen inkomsten heeft en regelmatig geld zou doorsturen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. Verzoekster ontwikkelt een tweede middel dat luidt als volgt:

“Middel 2 : Onvoldoende erkenning van gezinsbanden en de reeds lange verblijfsduur in België - verzoekster kan niet terugkeren

Verzoekster woont samen met haar dochter, kleindochter. Zij heeft steun van haar partner [B.S.].

De gezinsband is hecht en langdurig; Zij is reeds zeer lang in België met wettig verblijf. Haar sociale en culturele integratie is diepgaand. Zij behaalde een attest van inburgering, dat werd voorgelegd. Volkomen ten onrecht bestempelt men dit als een ‘standaardbewijs’

Dit klopt niet. Er zijn er velen die dit bewijs niet kunnen voorleggen, daarbij komt dat het voor verzoekster heel wat moeite kostte (die zij ook deed) om dit te behalen. Verzoekster wil dat haar persoonlijke inzet wordt erkend evenals haar maatschappelijke integratie in België

Daarnaast zijn er de feiten.

Zij spreekt Nederlands en is goed geïntegreerd, zoals ook blijkt uit het voorgelegd attest van het OCMW. Zij heeft geen banden meer met haar land van herkomst. Hervestiging in het buitenland is NIET mogelijk. Verzoekster stelt luidop de vraag “waar zij naartoe moet”

In Macedonië heeft zij niets meer te zoeken, zij is er al 18 jaar weg. Zij heeft er geen band meer mee, tenzij haar nationaliteit. Zij heeft er geen familiale, culturele of sociale banden meer. België is haar thuisland. Zij heeft hier al jaren verbleven, is goed geïntegreerd en kent hier mensen en zij kennen haar.

Hoewel de Dienst stelt dat deze banden niet verhinderen dat zij terugkeert naar haar land van herkomst, wordt miskend dat het gezin als eenheid functioneert en dat een gedwongen vertrek een ernstige ontwrichting zou betekenen. De erkenning van de gezinsband wordt formeel bevestigd, maar volkomen inhoudelijk genegeerd. Immers, haar dochter [S.] kent de taal niet en is vanaf zeer jonge leeftijd in België. Zij spreekt enkel Nederlands, geen Albanees.”

2.4. Andermaal vergeet verzoekster, nochtans bijgestaan door een advocaat, om te verduidelijken welke rechtsregel volgens haar is overtreden. Haar kritiek wordt opnieuw onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster voert aan dat haar gezinsbanden, haar lange verblijfsduur in België en haar onmogelijkheid om terug te keren naar haar herkomstland onvoldoende zouden worden erkend.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert evenwel dat verweerder rekening hield met de aard en de hechtheid van de gezinsbanden van verzoekster, de duur van haar verblijf in België en het bestaan van familiale dan wel sociale of culturele banden met het land van herkomst. Hij wees er ook op dat verzoekster in het kader van de uitoefening van het hoorrecht werd uitgenodigd in dit verband de nodige gegevens voor te leggen, wat verzoekster niet betwist, en hield rekening met de stukken die zij vervolgens heeft voorgelegd.

Verweerder hield allereerst rekening met de gezinsbanden tussen verzoekster en haar dochter en kleindochter en haar Iraanse partner. Hij wees er op dat de vluchtelingenstatus van haar partner werd beëindigd (correcter: ingetrokken) op 5 juli 2023 en deze thans niet langer beschikt over een verblijfsrecht. Nog wees hij er op dat ook de verblijfsmachtiging van haar dochter en kleindochter werd beëindigd (correcter: niet werd verlengd). Hij stelde aldus vast dat de bestreden beslissing geen afbreuk doet aan de bestaande gezinsbanden, die op zich niet worden betwist en zelfs uitdrukkelijk worden erkend. Hij oordeelde echter als volgt: *“Het gezin heeft de mogelijkheid om, indien gewenst, elders samen een nieuw leven op te bouwen. Betrokkene, haar dochter en kleindochter hebben de Macedonische nationaliteit; haar partner is van Iraanse nationaliteit. Hervestiging in het buitenland behoort tot de mogelijkheden. Daarnaast heeft betrokkene geen informatie overgelegd waaruit blijkt dat de aard of hechtheid van de gezinsbanden haar zou belemmeren om terug te keren naar het land van herkomst. Een eventuele terugkeer houdt dan ook geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel in. Van een scheiding van de gezinsband is geen sprake, aangezien alle betrokken verblijfsmachtigingen reeds beëindigd zijn of nu worden beëindigd. Het zich in regel stellen met de immigratiewetgeving vormt bijgevolg geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, dat betrekking heeft op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven.”*

In tegenstelling tot wat verzoekster poogt voor te houden, werden haar gezinsbanden met haar dochter, haar kleindochter en haar Iraanse partner aldus uitdrukkelijk erkend. Verzoekster betwist op zich ook niet dat geen van haar gezinsleden nog een legaal verblijf heeft in België. Zoals dit ook blijkt uit het administratief dossier werd op dezelfde dag als de bestreden beslissing ook in hoofde van haar dochter en kleindochter beslist dat

hun verblijfsmachtiging in België niet verder wordt verlengd, omdat zij evenmin nog voldoen aan de in de wet gestelde voorwaarde te beschikken over toereikende bestaansmiddelen. Nog verwierp de Raad reeds bij arrest met nr. 300 528 van 23 januari 2024 het beroep van verzoeksters Iraanse partner tegen de beslissing waarbij zijn verblijfsrecht werd beëindigd, nadat zijn vluchtelingenstatus reeds werd ingetrokken en ingevolge strafrechtelijke veroordelingen op 31 maart 2021 tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar en op 5 oktober 2022 tot een bijkomende gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel voor een termijn van 3 jaar, voor ernstige feiten van mensensmokkel. Er blijkt aldus helemaal niet dat, als gevolg van de bestreden beslissing, de gezinsleden van elkaar zouden worden gescheiden en verzoekster toont in de gegeven omstandigheden niet concreet aan op welke wijze deze beslissing zou maken dat het gezin wordt “ontwricht”. De bestreden beslissing houdt trouwens enkel in dat verzoeksters verblijfsmachtiging niet verder wordt verlengd omdat zij niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden hiervoor, zonder dat deze beslissing reeds gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Aldus is er op zich ook helemaal geen sprake van een “gedwongen vertrek”. Verder merkt de Raad op dat in de in hoofde van verzoeksters dochter genomen beslissing rekening werd gehouden haar verblijf sinds jonge leeftijd in België, zodat ook op dit punt niet blijkt dat het bestuur niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding. Door louter dit gegeven nog eens te benadrukken, wordt evenmin aangetoond dat verweerders beoordeling hieromtrent kennelijk onredelijk is. De Raad kan ten slotte slechts vaststellen dat niet blijkt dat verzoekster of haar dochter, in het kader van het horen voor het nemen van de beslissingen om hun verblijf niet verder te verlengen, hebben aangegeven als zou de dochter enkel Nederlands en niet de taal van haar herkomstland spreken, als reden waarom hun verblijf alsnog zou moeten worden verlengd. Aldus blijkt niet dat verzoekster thans dienstig kan aanvoeren dat hiermee onterecht geen rekening zou zijn gehouden. Verzoekster werd er voor het nemen van de bestreden beslissing op gewezen dat werd overwogen om haar verblijf niet verder te verlengen en de kans gegeven in dit verband te worden gehoord. Het kwam haar aldus ook toe zelf in dit verband de volgens haar nuttige gegevens naar voor te brengen die zouden verhinderen dat de voorgenomen maatregel(en) werd(en) genomen. Zij voert ook niet aan dat dit horen gebrekkig was of zij niet of onvoldoende in de mogelijkheid zou zijn geweest om op nuttige wijze voor haar standpunt op te komen.

Daarnaast hield verweerder in de bestreden beslissing rekening met de duur van het verblijf van verzoekster in België, meer bepaald met haar verblijf in België sinds november 2007 toen zij verzocht om internationale bescherming. Hij wees erop dat verzoeksters beschermingsverzoek werd afgegeven en zij in februari 2009 bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, maar zij hieraan geen gevolg gaf. Hij merkte op dat zij sindsdien, en dit tot en met 3 juli 2015, in illegaal verblijf was. Hij geeft aan dat verzoekster niet dienstig naar dit jarenlang volgehouden precair dan wel illegaal in België kan verwijzen als reden waarom de bestreden beslissing niet zou mogen worden genomen. Verder hield verweerder er rekening mee dat verzoekster in 2015 alsnog werd toegelaten tot een verblijf in het kader van gezinshereniging met haar Iraanse partner. Zoals reeds werd geadviseerd, stelde hij echter vast dat verzoekster niet langer voldoet aan de voorwaarden voor haar verblijf en ook haar partner niet langer is toegelaten tot een verblijf in België. Hij aanvaardde verder dat verzoekster tijdens haar legale verblijf banden met België heeft opgebouwd en hield rekening met het voorgelegde attest van inburgering, maar wees erop dat het volgen van de inburgeringscursus een minimale en vaak wettelijk verplichte inspanning is die van een vreemdeling die zich in België wil vestigen mag worden verwacht en waarmee nog niet het bewijs voorligt van een bijzondere band met of integratie in België die het nemen van de bestreden beslissing verhindert. Hij stelde ook vast dat verzoekster voor het overige geen bewijzen voorlegde van een bijzondere band met of integratie in België. Verder stelde verweerder vast dat verzoekster ongeveer 35 jaar in haar land van herkomst heeft verbleven en wees hij op het volgende: *“Het administratief dossier bevat bovendien geen aanwijzingen dat betrokkene, wegens een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met haar land van herkomst, belemmerd zou worden in haar terugkeer. In antwoord op het hoorrecht van 24/02/2023 heeft betrokkene geen documenten overgemaakt die het tegendeel aantonen. Evenmin heeft zij concrete bewijzen of informatie verstrekt waaruit blijkt dat het voor haar onmogelijk zou zijn om naar haar land van herkomst terug te keren noch dat zij daar voor zelfs een korte periode (om zich opnieuw te schikken naar onze in de wet gestipuleerde voorwaarden) tijdelijk kan verblijven. Wat betreft haar medische situatie, zijn geen medische attesten of andere elementen overgemaakt. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had zij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen, wat zij naliet te doen. Uit niets blijkt dat betrokkene niet kan reizen.”*

Verzoekster herhaalt haar lange verblijfsduur in België, voor een groot deel legaal, het door haar behaalde attest van inburgering en haar afwezigheid uit het land van herkomst gedurende 18 jaar. Verweerder heeft deze elementen echter nadrukkelijk in rekening gebracht en door louter opnieuw hierop te wijzen toont zij nog niet aan dat de beoordeling hieromtrent in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

In dit verband merkt de Raad ook op dat verzoekster spreekt over “een diepgaande sociale en culturele integratie”, maar dit enkel concreet kan maken door te wijzen op het in 2023 behaalde attest van inburgering. Hiermee werd rekening gehouden. Ook in het reeds aangehaalde schrijven van de OCMW-medewerker wordt weliswaar aangegeven dat verzoeksters talenkennis goed is en ze zich integreert in de maatschappij, zonder dat dit evenwel verder concreet werd gemaakt. Verder werd hierin vooral aangegeven dat verzoekster in de mogelijkheid zou moeten zijn om zich op termijn te integreren op de reguliere arbeidsmarkt, maar de

voorgelegde stukken tonen helemaal niet aan dat zij op dit vlak vervolgens enige werkelijke vooruitgang heeft geboekt, waardoor van een economische integratie helemaal geen sprake blijkt te zijn. Het is ook niet duidelijk hoe haar sociale en culturele integratie in juli 2025, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, concreet werd ingevuld. Verzoekster toont in de gegeven omstandigheden niet aan dat verweerder in dit verband enig concreet gegeven onterecht niet in rekening bracht of zijn beoordeling kennelijk onredelijk is waar hij stelde dat het volgen van de inburgeringscursus een minimale en vaak wettelijk verplichte inspanning is die van een vreemdeling die zich in België wil vestigen mag worden verwacht en verzoekster niet het bewijs heeft voorgelegd van een bijzondere band met of integratie in België waardoor enig beletsel zou bestaan om haar verblijf niet verder te verlengen.

Het gegeven dat verzoekster het verder niet eens is met de beoordeling dat niet blijkt dat zij door een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met haar land van herkomst zou zijn belemmerd om terug te keren naar dit land, betekent andermaal nog niet dat deze beoordeling steunt op een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk is. Zoals verweerder aanhaalt in de bestreden beslissing, en niet wordt betwist door verzoekster, werd zij voor het nemen van deze beslissing verzocht eventuele documenten voor te leggen inzake het al dan niet nog bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. Zij betwist evenmin dat zij naliet in dit verband gegevens of stukken naar voor te brengen die volgens haar in rekening dienden te worden gebracht bij de voorgenomen beslissing om haar verblijf niet verder te verlengen (en de eventuele afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten). Zij gaf in het kader van haar horen aldus zelf helemaal niet aan dat zij – los van haar nationaliteit – geen banden meer zou hebben met haar land van herkomst of dat zij er zich niet opnieuw zou kunnen vestigen, zodat zij thans niet dienstig kan aanvoeren dat dit onterecht niet in rekening werd gebracht of “onvoldoende [werd] erkend”. Zij toont andermaal niet aan dat de gedane beoordeling, in het licht van de bij het nemen van de bestreden beslissing voorliggende gegevens, uitgaat van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt andermaal niet.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5. Verzoekster ontwikkelt een derde middel dat luidt als volgt:

“Middel 3 : geen rekening gehouden met de kwetsbare situatie van verzoekster

Verzoekster had de afgelopen tijd zeer zware medische problemen. Desalniettemin was zij dus niet ten laste van de overheden en heeft zij zelf “haar plan” getrokken en zelf ingestaan voor haar onderhoud en betaling van de kosten.

Mede dankzij haar familie.

Verzoekster werd zeer recent nog geopereerd, zij moet binnenkort op controle in september.

Duidelijke en gestructureerde medische opvolging is nodig in het belang van haar gezondheid.”

2.6. Andermaal benoemt verzoekster de geschonden rechtsregel niet en wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster gaat er met haar derde middel aan voorbij dat de Raad zich in het kader van zijn wettigheidstoetsing dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en hierbij geen rekening kan houden met gegevens of stukken waarvan niet blijkt dat verweerder er kennis van had of diende te hebben op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing. Verzoekster wijst op recente medische problemen die zij kende en voegt in dit verband enkele nieuwe medische stukken bij haar verzoekschrift, die zij echter niet reeds voor het nemen van de bestreden beslissing kenbaar maakte aan het bestuur. Zij betwist ook niet dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord en zij er hierbij ook op werd gewezen dat, zolang er geen uitsluitel werd gegeven over een verlenging van haar A-kaart, zij “relevante wijzigingen van [haar] situatie [diende] door te geven”. Er blijkt niet dat zij dit deed wat betreft de thans nieuw door haar voorgelegde medische stukken, waardoor niet blijkt dat verweerder onterecht geen rekening hield met deze stukken of de hierin vervatte medische problematiek. Verzoekster kan zich in de huidige procedure aldus niet met goed gevolg beroepen op een kwetsbare situatie die het gevolg zou zijn van haar recente medische problemen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt andermaal niet aangetoond. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat voor medische problemen een afzonderlijke verblijfsprocedure bestaat en de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.7. Verzoekster ontwikkelt een vierde middel dat luidt als volgt:

“Middel 4 Disproportionele toepassing van artikel 13 Vreemdelingenwet

De beslissing houdt geen rekening met het feit dat verzoekster sinds 2007 in België verblijft, waarvan een aanzienlijk deel wél met een wettige verblijfsmachtiging. Sedert 2015 verblijf zij wel degelijk legaal in België.

De weigering tot verlenging is disproportioneel in het licht van haar langdurige verblijf, integratie-inspanningen en familiale situatie.”

2.8. Verzoekster verliest uit het oog dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening is gehouden met haar verblijf in België sinds 2007 en het gegeven dat zij sinds 2015 legaal verblijf had. Zij duidt verder niet concreet om welke reden(en) de bestreden beslissing disproportioneel zou zijn in het licht van haar langdurige verblijf, haar integratie-inspanningen en haar familiale situatie. Alleszins gaat zij niet verder in op de concrete beoordeling die in dit verband werd gedaan en toont zij niet aan de motieven hieromtrent kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn. Het vierde middel is ongegrond.

2.9. Verzoekster ontwikkelt een vijfde middel dat luidt als volgt:

“Middel 5. Schending van artikel 8 EVRM

De beëindiging van het verblijf vormt een inmenging in het gezinsleven van verzoekster, zonder dat voldoende is aangetoond dat deze inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving. Er is geen bewijs dat verzoekster een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.”

2.10. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Zoals reeds werd aangehaald, betwist verweerder op zich het bestaan van een (beschermenswaardig) gezinsleven tussen verzoekster, haar dochter en kleindochter en haar Iraanse partner niet. Hij stelt zich echter op het standpunt dat de bestreden beslissing geen afbreuk doet aan dit gezinsleven, nu geen van de gezinsleden nog beschikt over een legaal verblijf, en is van mening dat het gezinsleven kan worden verdergezet buiten België.

Verzoekster duidt niet concreet op welke wijze de bestreden beslissing een inmenging vormt in haar gezinsleven, waar geen van haar gezinsleden nog een legaal verblijf in België heeft. Zij wordt als gevolg van de bestreden beslissing niet gescheiden van haar gezinsleden. Al zeker toont zij niet aan dat verweerder aan de hand van zijn volgende motivering haar recht op eerbiediging van het gezinsleven heeft miskend of hierop disproportioneel heeft ingegrepen: *“Het gezin heeft de mogelijkheid om, indien gewenst, elders samen een nieuw leven op te bouwen. Betrokkene, haar dochter en kleindochter hebben de Macedonische nationaliteit; haar partner is van Iraanse nationaliteit. Hervestiging in het buitenland behoort tot de mogelijkheden. Daarnaast heeft betrokkene geen informatie overgelegd waaruit blijkt dat de aard of hechtheid van de gezinsbanden haar zou belemmeren om terug te keren naar het land van herkomst. Een eventuele terugkeer houdt dan ook geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel in. Van een scheiding van de gezinsband is geen sprake, aangezien alle betrokken verblijfsmachtigingen reeds beëindigd zijn of nu worden beëindigd. Het zich in regel stellen met de immigratiewetgeving vormt bijgevolg geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, dat betrekking heeft op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven.”* Verweerder heeft verder gewezen op de gestelde voorwaarde in artikel 13, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet dat de vernieuwing van het verblijf van beperkte duur is onderworpen aan de vereiste van het bezit van toereikende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Deze voorwaarde beoogt te voorkomen dat de betrokken vreemdelingen ten laste vallen van de overheid en er kan worden aangenomen dat de wetgever dit noodzakelijk heeft geacht voor *“het economisch welzijn van het land”*, zoals bedoeld in artikel 8, lid 2 van het EVRM. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing disproportioneel ingrijpt in haar gezinsleven. Er wordt zo ook niet aangetoond dat verweerder niet in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat het gezinsleven elders, zoals in verzoeksters land van herkomst, kan worden verdergezet. Aan dit alles wordt geen afbreuk gedaan doordat verzoekster geen gevaar is voor de openbare orde of nationale veiligheid waar zij zelf geen strafbare feiten pleegde.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het vijfde middel is ongegrond.

2.11. Verzoekster ontwikkelt ten slotte een zesde middel dat luidt als volgt:

“Middel 6 : schending redelijke termijn

Verzoekster stelt dat de redelijke termijn voor de behandeling van haar aanvraag tot verlenging van het tijdelijk verblijf is geschonden. De oorspronkelijke aanvraag werd ingediend op 10 januari 2023, en het hoorrecht werd pas betekend op 4 april 2023. Vervolgens werden aanvullende documenten ingediend tussen juni 2023 en juli 2025, maar de definitieve beslissing werd pas genomen op 31 juli 2025. Dit betekent dat de procedure meer dan tweeënhalf jaar heeft aangesleept.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet een administratieve procedure binnen een redelijke termijn worden afgehandeld, zeker wanneer het gaat om verblijfsrechtelijke kwesties die een directe impact hebben op het privé- en gezinsleven van de betrokkene (artikel 8 EVRM).”

2.12. In dit verband volstaat het vast te stellen dat, zo er te dezen al sprake kan zijn van het overschrijden van een redelijke termijn, die overschrijding niet tot gevolg kan hebben dat verzoeksters aanvraag voor een verlenging van haar tijdelijke verblijfsmachtiging gunstig moe(s)t worden beoordeeld. Zij beweert dit trouwens ook niet. Verzoekster toont aldus niet aan welk belang zij heeft bij het invoeren van dit middel (RvS 12 december 2005, nr. 152.558). Het zesde middel is bijgevolg onontvankelijk.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

T. LEYSEN

De voorzitter,

I. CORNELIS